

Cele Patru Sigilii ale Dharmei

de Sanctitatea Sa Sakya Trichen

Publicat de "The Sakya Tradition"

Publicat de "The Sakya Tradition"

www.sakyatradition.org

E-mail: info@sakyatradition.org

Wechat ID: sakyatradition

Weibo: sakyatradition

IG: the_sakya_tradition

Facebook: TheSakya

Vânzarea strict interzisă. Distribuția permisă doar pe bază de
gratuitate

Această lucrare este oferită sub protecția Creative Commons CC - BYNC - ND (Atribuție -Non- Comercială- Non - Derivată).4.0 drepturi de autor. Poate fi copiată sau printată pentru uz personal, doar cu atribuții depline și nu pentru avantaje comerciale sau compensații financiare.

Pentru toate detaliile, a se citi licența Creative Commons.

Mențiune

Sanctitatea Sa Sakya Trichen (al 41-lea Sakya Trizin) a oferit această învățătură pe data de 8 mai, 2014, în cadrul Mănăstirii Buddhist -Tibetane Sakya din Seattle. În anul 2021, transcriptia în limba engleză a fost pregătită, editată și publicată de The Sakya Tradition, Inc., o organizație nonprofit dedicată prezervării și diseminării cât mai vaste a prețioaselor învățături Dharma aparținând glorioasei linii Sakya. În anul 2022, textul a fost tradus în limba română de colectivul de traductori aparținând Sakya Tradition. Mulțumim tuturor celor care au contribuit la aducerea acestei învățături la lumină, unind pe mulți cu Dharma prețioasă spre obținerea beneficiilor temporare și ultime.

Prin meritul acestei activități, fie ca Sanctitatea Sa Sakya Trichen să se bucure de o perfectă stare de sănătate, de o viață îndelungată și să continue să întoarcă roata Dharmei.

Cele Patru Sigilii ale Dharmei

de Sanctitatea Sa Sakya Trichen

Publicat de "The Sakya Tradition"

Cele Patru Sigilii ale Dharmei

Cele patru puncte esențiale ale învățăturilor lui Buddha, cunoscute drept „Cele Patru Sigilii” sunt:

། འདུ་བྱེད་ཐམས་ཅད་མི་རྟག་ཅིང་།
ཟག་བཅས་ཐམས་ཅད་སྐྱག་བསྐྱལ་བ།
ཚོས་རྣམས་སྣོང་ཞིང་བདག་མེད་པ།
སྐྱ་ངན་ལས་འདས་པ་ཞི་བའོ།།

Tot ceea ce este supus existenței conditionate^[1] este impermanență.

Tot ceea ce este impur este suferință.

Toate fenomenele sunt śūnyatā^[2], lipsite de o existență reală.

Nirvāṇa este pacea.

Tot ceea ce este supus existenței condiționate este impermanență.

Totul este impermanent. Există două tipuri de impermanență; cea grosieră, adică impermanența continuă, și cea subtilă, adică impermanența momentană [temporară]. Impermanența grosieră continuă, se referă la schimbările care se petrec în mod continuu și care sunt vizibile. Pentru a înțelege [ce este] impermanența grosieră continuă, vom lua exemplul propriului nostru corp: în primul stadiu [al vieții] suntem nou-născuți, apoi devenim copii, adolescenți, adulți, și în cele din urmă îmbătrânim. În fiecare dintre aceste stadii, corpul suferă schimbări, - culoarea, forma, mărimea lui, toate aceste elemente suferă schimbări. Un alt exemplu poate fi momentul când, privind spre exterior, contemplăm progresia celor patru anotimpuri și a culorilor caracteristice lor; primăvara, vara, toamna, iarna, se află mereu în schimbare. Aceste schimbări nu se petrec deodată ci pe o perioadă extinsă de timp. Schimbările devin vizibile doar atunci când ne marchează existența sau atunci când semnele vizibile devin evidente, - de exemplu atunci când părul înălbește, când aspectul tineresc al feței noastre devine ridat, și așa mai departe.

Dacă vom observa schimbările fizice ale unei persoane - de la momentul copilăriei cu aspectul său tineresc și șaptezeci de ani mai târziu la stadiul de adult, înălbit și ridat, [vom percepe clar] aceste schimbări ca fiind evidente și majore. Aceste schimbări nu s-au petrecut peste noapte, ci într-un mod continuu, de-a lungul celor șaptezeci de ani, în stagii subtile și momentane. Părul negru de ieri nu a devenit deodată alb astăzi. Lucrurile nu se petrec așa, ci, mai degrabă, schimbarea s-a petrecut în fiecare minut și în fiecare moment - schimbarea se petrece chiar și în cele mai

scurte durate de timp. Până ce o schimbare devine vizibilă, trecem prin numeroase perioade de schimbări subtile care se desfășoară în cele mai scurte durate de timp posibile. Dacă vom analiza din această perspectivă, vom înțelege că această schimbare subtilă momentană este impermanența subtilă, momentană.

Totul este supus schimbării, nimic nu este permanent, totul este impermanent. Învățăturile spun că toate lucrurile compozite au patru tipuri de finalitate [destinații]. Cele patru finalități [destinații] sunt:

Finalitatea a tot ceea ce vine împreună este separarea [despărțirea]

Finalitatea acumulării este [epuizarea completă], exhaustiunea

Finalitatea înălțării este căderea

Finalitatea nașterii este moartea.

Finalitatea a tot ceea ce vine împreună este separarea [despărțirea]. Faptul că suntem împreună cu ceilalți nu este o împrejurare permanentă. La finalul întâlnirii [unii cu ceilalți], cu toții vom lua căi separate. Chiar și în privința relațiilor pe care le considerăm a fi permanente, cum sunt membrii familiei noastre care rămân alături pentru întreaga viață, inclusiv acest aspect nu este permanent. Cum bine știm cu toții, cursul [fiesc al] vieții continuă, părinții noștri ne vor părăsi, apoi copiii noștri vor pleca, și așa mai departe. La un anumit moment, membrii familiei noastre se vor separa. De aceea [învățătura spune că finalitatea a tot] ceea ce vine împreună este separarea.

Finalitatea acumulării este [epuizarea completă], exhaustiunea. Indiferent de cât de mult deținem sau acumulăm – avere, posesiuni, pământuri sau putere - absolut orice vom acumula nu va rămâne cu noi sau al nostru pentru totdeauna; totul se va eroda, distruge, deteriora, își va schimba deținătorul...și totul, într-un final, se va epuiza complet.

Finalitatea înălțării este căderea. Istoria ne arată că indiferent spre ce înălțimi accedem, într-un final urmează să cădem. În timpurile străvechi, existau ceea ce numim *împărați universali* care au cucerit numeroase continente. Chiar și în istoria modernă regăsim numeroși conducători care au cucerit aproape întreaga lume. Cu toate acestea, [aceștia] nu sunt nemuritori. Deși pot atinge cea mai înaltă poziție [de conducere] și pot deține [puterea asupra] întregii lumi, imperiul sau regatul acestora se va reduce [într-un anumit moment] la o țară mărunță. [Așadar], finalul lor este căderea.

Finalitatea nașterii este moartea. Tot ceea ce ia naștere va muri. Nu există nimeni care să nu se fi fost născut să nu moară. Pentru a le demonstra [acest adevăr] ființelor ordinare, ființele nobile - care sunt complet libere [nesupuse procesului] de naștere și moarte, intră [și acestea] în *mahaparinirvāṇa*. Toate aceste sfârșituri ne indică faptul că tot ceea ce este compozit este impermanent.

Tot ceea ce este impur este suferință.

[Al doilea sigiliu] spune că tot ceea ce este impur sau contaminat, va cauza suferință. Aceasta înseamnă că orice acțiuni vom crea prin impuritate [defect], va cauza suferință întrucât [aceste

acțiuni] sunt generate de emoții negative precum ignoranța, dorința, furia, mândria, gelozia, lipsa generozității, și tot așa. Toate aceste [emoții] sunt negative.

Acțiunile negative creează doar suferință. Să luăm un exemplu: dacă rădăcina unui arbore este otrăvită, atunci orice va crește din acel arbore, - frunze, flori sau fructe - toate vor fi la rândul lor otrăvite. Așadar, toate lucrurile contaminate au ca rezultat suferința.

Toate fenomenele sunt sūnyatā, lipsite de o existență reală.

Următorul sigiliu vorbește despre faptul că toate fenomenele sunt lipsite de o existență [substanță] concretă permanentă, sunt „lipsite [de un] sine sau fără un sine intrinsec”. Există două tipuri de *lipsă a existenței concrete, respectiv a persoanelor și a fenomenelor*. Lipsa unui „eu” concret înseamnă că, deși fiecare dintre noi avem [proiecția unei] identități pe care o gândim ca fiind „Eu” nostru, atunci când încercăm să descoperim locul în care se găsește acest „Eu”, nu îl vom găsi nicăieri. Propriul nostru nume este lipsit de concretitudine; ne putem schimba numele oricând. Putem alege să îl preschimbăm în oricare alt nume. Așadar numele nostru este lipsit de o substanță concretă permanentă.

În realitate, corpul nostru este compus din mai multe părți constituente, de exemplu carnea, oasele, sângele, organele interne, pielea, și așa mai departe. Dacă vom investiga corpul din cap până în picioare, nu vom reuși să localizăm ceea ce numim „Eu” în niciuna dintre părțile corpului.

Mintea, de asemenea, este într-o continuă schimbare. Mintea de ieri și mintea de astăzi sunt diferite. La stadiul copilăriei, mintea noastră era foarte diferită față de cum este ea astăzi la stadiul de adult. Adulții gândesc diferit de cum gândesc copiii. Mințile lor nu sunt la fel. Acest aspect ne arată faptul că mintea noastră s-a transformat [constant] de la naștere până în prezent. Mintea se transformă constant și tot timpul; în fiecare moment al existenței noastre. Totuși, ceea ce este într-o continuă mișcare nu poate fi un „Eu” [același, imutabil, permanent]. Dacă ar fi așa, atunci „Eul” de ieri și „Eul de astăzi” nu ar fi foarte diferite. Așadar, [putem observa că] mintea nu este „Eu”. Atunci când încercăm să investigăm unde [exact] rezidă acest „Eu”, nu îl vom putea găsi.

Cu toții avem tendințe habituale foarte puternice în a ne construi o identitate a „Eu-lui”. Astfel, ne gândim în mod natural la noi înșine prin prisma „Eului”, deși [în realitate] nu suntem un „Eu”. Deși încercăm să investigăm unde este locul în care rezidă acest „Eu”, acest loc nu este niciodată de găsit. De aceea, acest aspect este denumit „lipsa unei existențe concrete și intrinseci a unei persoane”. „Eul personal” este o noțiune [un concept] eronat. Lipsa de identitate concretă intrinsecă a unei persoane este modul corect de înțelegere.

Să luăm exemplul des predicat în viețile noastre de zi cu zi; atunci când facem referire la „locuința mea”, „mașina mea”, „pământul meu”, de fapt acest „al meu” nu există. Casa ar putea să aparțină însă această casă *per se* nu este „Eu”. În mod similar, atunci când spunem „corpul meu”, acest corp îmi aparține, dar totuși nu este „Eu”. În mod similar, atunci când spunem „mintea mea”, spunem că mintea ne aparține dar, în realitate, mintea nu este „Eu”.

Acest aspect, - lipsa unei existențe concrete și imutabile specifică fenomenelor, se referă la entitățile externe; să luăm exemplul unei mese. Ne gândim la o masă ca la o entitate singulară, dar în realitate [masa] este alcătuită din numeroase bucăți de lemn asamblate într-o formă specifică, - formă de care ne fixăm perceptual. Dacă vom dezasambla masa, vom îndepărta din structura sa diferite straturi și bucăți de lemn. Dacă vom reduce aceste bucăți de lemn la dimensiunile cele mai reduse, vom descoperi ca sunt create din atomi. Mai mult, dacă vom extrage cel mai mic atom indivizibil, și [dacă] identificându-i centrul nu îl vom putea secționa datorită mărimii sale microscopice - în realitate, nici acest atom nu este „unul” [indivizibil].

Întrucât [atomul] are direcții cardinale, punctul estic, sudic, vestic și nordic, nu vom putea găsi nici o entitate care să fie cu adevărat „una” [singulară și indivizibilă]. Atunci, dacă nu există „unul”, cum pot exista „mulți”? Așadar, toate entitățile sunt lipsite de o existență intrinsecă [independentă]. Și, acest aspect reprezintă lipsa de [o] existență concretă a [tuturor] fenomenelor. Conform învățăturilor lui Buddha, totul este liber de o existență concretă intrinsecă. Putem afirma aceasta cu ușurință însă, [în practică] ne este dificil să înțelegem [cu adevărat]; [ne putem întreba]: dacă totul este *śūnyatā*, atunci de ce suferim? De ce avem emoții? De ce trebuie să trecem prin diferite experiențe? Dacă ne vom gândi și vom analiza aplicând metoda filosofică [de mai sus], nu vom găsi o existență concretă, reală [a acestor fenomene]; aceasta este ceea ce numim lipsa de o existență concretă, reală a fenomenelor.

Aceste dharme^[3] în totalitatea lor sunt lipsite de o existență concretă, reală. *Dharma* este un termen sanscrit care prezintă

multe înțelesuri diferite. De fapt, în funcție de contextul în care este folosit, poate lua până la zece înțelesuri diferite. În contextul de față în care spunem că „toate *dharmele* sunt lipsite de o realitate concretă”, ne referim la toate fenomenele, nu la Dharma noastră sacră pe care o practicăm. Pentru tot ceea ce vedem sau auzim^[4] folosim ca referință termenul *dharma* [scrierea cu minusculă, vezi nota]. Așadar, [spunem] că toate fenomenele sunt lipsite de o realitate concretă intrinsecă.

Nirvāṇa este pace.

Nirvāṇa este pace. Câtă vreme ne vom afla în saṃsāra, nu va exista nimic altceva în afara suferinței. Cu toții cunoaștem [deja] că saṃsāra prezintă dimensiuni înalte și dimensiuni joase. În dimensiunile joase există o suferință inimaginabil de teribilă. Ne-am putea gândi că în dimensiunile înalte există un amalgam de fericire și suferință. De exemplu în viața noastră umană, uneori suntem fericiți, simțim plăcere, alteori trecem prin suferință, uneori ne bucurăm de viață și alteori doar suferim. Însă dacă investigăm cu atenție, doar în contextul în care punem în comparație plăcerile din dimensiunile înalte și suferințele imense din dimensiunile joase, [doar atunci] ni se va părea că dimensiunile înalte sunt [caracterizate de] plăcere. În realitate însă, nu vorbim despre o plăcere reală ci, de fapt, despre un alt tip de suferință.

Întrucât așa-numitele „plăceri” specifice dimensiunilor înalte nu sunt permanente, nici momentele noastre de bucurie nu vor fi permanente – se vor epuiza. Atunci când bucuria sau fericirea temporară se vor consuma, se va instaura un alt fel de

suferință. Dacă vom compara momentele de durere și anxietate amalgamate cu momentele de plăcere pe care le trăim, acestea [din urmă] ne apar ca fericire. Așadar, [analizând] dintr-o perspectivă relativă, suferința ne poate apărea ca plăcere. Atunci când plăcerea se consumă și câtă vreme ne vom afla [încă] în saṃsāra sau în sfera existenței [condiționate], suferința va continua [și aceasta] să existe.

Calea unică prin care putem depăși suferința este prin a ne elibera de defecte. Pentru a deveni liberi de defecte, trebuie să cunoaștem în ce mod apar defectele; acestea sunt sursa întregii suferințe. Defectul [major] se află în atașamentul pentru „Eu”, în afara oricăror rațiuni logice. Deși nu putem găsi [identifica] nicăieri ceea ce este denumit „sine” sau „Eu” și deși [credința noastră în acest Eu] nu se fundamentează pe nici o investigație, analiză sau pe rațiuni logice, continuăm totuși să ne fixăm într-un concept de identitate de sine stătătoare sau de un „Eu” propriu. Această noțiune [incorectă] este similară cu a confunda o sfoară încolăcită cu trupul unui șarpe. Într-un spațiu complet întunecat, putem [ușor] confunda și crede că în loc de sfoara încolăcită este de fapt trupul unui șarpe. Până la momentul realizării că într-adevăr sfoara nu este șarpe, vom trece prin frică și anxietate. În mod similar, până la momentul realizării că suntem liberi de o identitate concretă intrinsecă, vom continua să ne fixăm în [conceptul unui] „Eu”. Și atunci când ne fixăm într-un „Eu”, în mod automat va apărea [în câmpul nostru perceptual] și [conceptul de] „ceilalți” - întrucât *Eu* și *celălalt* depind unul de altul, asemenea dreptii și stângii. Dacă există o parte dreaptă atunci va exista și o parte stângă. Nu poate exista doar una dintre părți.

Atunci când avem un „Eu”, atunci pe baza acestui lucru, vor exista și „ceilalți”. Și când Eu-l și ceilalți coexistă, atunci vom genera atașamentul și dorința îndreptate spre Eu și furia îndreptată spre ceilalți.

Sursa fundamentală a tuturor defectelor noastre este ignoranța. Din cauza ignoranței sau a lipsei de înțelepciune nu suntem capabili să recunoaștem realitatea și ne fixăm în [conceptul unui]Eu. Și, [tot] din această cauză se manifestă și toate celelalte defecte. Astfel, atașamentul față de Eu este rădăcina *samsārei*.

Odată ce ne fixăm într-un Eu, vom avea și toate celelalte defecte. Și, atunci când avem toate celelalte defecte, creăm acțiuni negative; și când creăm acțiuni negative, creăm karma. Atunci când creăm karma, este ca și cum plantăm o sămânță pe teren fertil - într-un anumit timp, va crea recolta. În mod similar, karma negativă va produce rezultate negative. Așadar, pentru a depăși aceasta, trebuie să tăiem rădăcina Eu-lui. Pentru a tăia fixația pentru un Eu, trebuie să cultivăm înțelepciunea [înțelegerea] că existența este liberă de o natură intrinsecă permanentă, - iar această [înțelegere] este antidotul împotriva fixației față de conceptul unei existențe reale a Eu-lui. Când reușim [să avem această înțelegere], în acel moment nirvāna este pace, asemenea focului care se stinge în mod natural atunci când i se epuizează sursa sau combustibilul. În mod similar, rădăcina *samsārei* este fixația pentru un Eu. Atunci când această fixație față de conceptul identității proprii concrete este tăiată prin generarea înțelepciunii [înțelegerii] că [întreaga] existență este lipsită de o natură concretă intrinsecă, atunci întreaga suferință va înceta în mod

natural. Așadar [de aceea spunem că], nirvāṇa este pace.

Pacea sau nirvāṇa înseamnă lipsa suferinței. Există trei tipuri de nirvāṇa: nirvāṇa mică, nirvāṇa de mijloc și nirvāṇa înaltă sau nirvāṇa perfectă.

Nirvāṇa mică și de mijloc. Nirvāṇa mică și de mijloc fac referire la nirvāṇele *śrāvaka*^[5] și a *pratyekabuddha*^[6]. Dacă vom atinge unul dintre aceste două tipuri de nirvāṇa, vom fi perfect liberi de suferință, - însă, vor rămâne [anumite] calități ce nu sunt perfect dezvoltate. Vor rămâne impurități subtile care ne pot opri din a ne dezvolta complet calitățile. Din acest motiv, [dacă vom staționa la aceste două stadii] nu vom fi apti să acționăm spre beneficiul celorlalți. Acest aspect poate deveni obstacolul cel mai mare în calea atingerii iluminării perfecte.

Marea Nirvāṇa sau Nirvāṇa perfectă. Marea nirvāṇa este cunoscută și drept nirvāṇa non-staționară, „care nu este fixată în nici un loc”. Întâlnim două extreme. Pe de o parte avem saṃsāra, ciclul existenței plin de suferință și de greșală; de aceea, nici un loc [aflat în saṃsāra] nu merită atașamentul nostru. Prin înțelepciune, putem abandona complet toate atașamentele și putem renunța la întreaga saṃsāra. Pe de cealaltă parte avem nirvāṇa care este pacea perfectă liberă de orice suferință. Prin compasiunea noastră măreață, vom abandona tipurile minore de nirvāṇa și nu vom staționa la nivelul lor. Nirvāṇa non-staționară sau non-fixată, înseamnă că prin compasiunea noastră măreață și prin înțelepciunea noastră măreață, nu vom rămâne staționari în cele două extreme ale *saṃsārei* și *nirvāṇei*. Mai degrabă, vom

trece dincolo de *saṃsāra* și *nirvāṇa* și această realizare poartă denumirea de *nirvāṇa* perfectă sau *nirvāṇa* non-staționară, adică [este] starea perfectă de buddha sau iluminarea completă.

Întrucât suntem discipolii căii Mahāyāna, scopul nostru prezent nu se limitează la atingerea *nirvāṇei* [mici și de mijloc], ci aspirăm la realizarea *nirvāṇei* perfecte sau a *nirvāṇei* non-staționare [non-fixate]. Din înțelepciunea noastră măreață, nu vom rămâne staționari în extremitatea *saṃsārei* și din compasiunea noastră măreață nu vom rămâne staționari în extremitatea *nirvāṇei*. Acest lucru nu înseamnă că vom rămâne inactivi, ci doar că vom fi liberi de toate formele de obscurări. În acest mod, ne vom afla dincolo de *saṃsāra* și *nirvāṇa*; vom fi liberi de toate formele de obscurări și vom fi dezvoltat complet calitățile și activitățile mărețe, care nu vor înceta niciodată să activeze înspre beneficiul ființelor. Doar *nirvāṇa* perfectă poate activa înspre beneficiul ființelor, nu și *nirvāṇa* mică sau cea de mijloc. În cazul acestor două, deși propria existență va fi liberată de suferință, totuși, vor rămâne prezente impuritățile subtile. Numai atunci când vom realiza *nirvāṇa* perfectă vom fi complet liberi de toate formele de obscurări și, în același timp, prin [puterea] compasiunii noastre mărețe, activitățile noastre îndreptate înspre beneficiul celorlalte ființe nu vor înceta niciodată. Astfel, dacă purtăm credință în aceste patru sigilii și practici înspre realizarea mării liberări, atunci ne [putem] numi Buddhiști. Pentru realizarea stării perfecte buddha, *calea* trebuie practică.

[1] Cele trei forme ale existenței [condiționate] sau saṃsāra: kāmadhātu, rūpadhātu, ārūpyadhātu.

[2] Śūnyatā, termen sanscrit ce face referire la starea perfectă Buddha [a minții], absolută, fără fixație, liberă de orice, complet eliberată, care are însă potențialitatea infinită de manifestare și de acțiune. Este adesea asemuită spațiului.

[3] Dharma (Păli *dhamma*; Asia de Est: 法, cu pronunție *fǎ* în Mandarină, *beop* în Coreeană, *hō* în Japoneză, și *pháp* în Vietnameză) este un termen sanscrit ce poartă înțelesuri multiple. Se poate referi la legea universală, justețe, îndatoririle sociale, la fenomenele subtile sau elementele constituente ale existenței. Aceste elemente pot părea separate în teorie dar conceptual, sunt interconectate; învățăturile lui Buddha exprimă natura adevărată a realității; conduc spre dezvoltarea calităților pozitive și conferă cu acuratețe reprezentarea elementelor constituente ale universului, cum operează acestea și cum afectează viața religioasă. Aici, dharma fără majusculă se referă la manifestările fenomenale ale existenței din câmpul percepției noastre condiționate sau dualiste. Referință: Oxford Bibliographies.

[4] „Pentru tot ceea ce vedem sau auzim folosim ca referință termenul *dharma*” face referire la toate informațiile pe care le primim prin cele cinci porți senzoriale, care formează câmpul realității noastre perceptuale: vederea, auzul, mirosul, atingerea, gustul [și mintea]. În buddhism acestea sunt denumite și ochiul-minții, ochiul-aurului, ochiul-mirosului, s.a.m.d. Filosofia buddhistă ne prezintă două tipuri de percepție: percepția prin cele cinci simțuri care sunt dependente de organe și percepția prin simțul-minții care nu funcționează prin organe.

[5] Śrāvaka, în sanscrită „cel care ascultă”; discipolul direct a lui Buddha, cel care a „ascultat” învățăturile sale.

[6] Pratyekabuddha (Păli, *Paccekabuddha*). Buddha solitar, retras, ermit care nu transmite Dharma celorlalți. În acest mod, calea Pratyekabuddha diferă de cea al unui Buddha Perfect Iluminat sau samyak-saṃbuddha. Cea din urmă este considerată superioară prin virtutea atitudinii compasionale care motivează predarea căii eliberării. Sursele Mahāyāna disting Vehiculul Pratyekabuddha (Pratyekabuddhayāna) ca pe una dintre cele trei căi de liberare. Celelalte două sunt Vehiculul celor care Ascultă (Śrāvakayāna), personificată de Arhaṭ și Vehiculul Bodhisattva (Bodhisattvayāna), considerat a fi cel mai înalt. Referință, The Concise Oxford Dictionary of World Religions.

■ Sanctitatea Sa Sakya Trichen este venerat ca cel de-al patruzeci și unulea deținător al tronului liniei Sakya din Buddhismul Tibetan. Născut în Tibet în 1945, Sanctitatea Sa provine din familia nobilă Khön, ai cărei predecesori datează din cele mai vechi timpuri istorice ale Tibetului. Aceștia au fost și cei care au consacrat ordinul Sakya în secolul al unsprezecelea. În anii săi timpurii, Sanctitatea Sa a primit o instruire intensivă în filosofia Buddhistă, în meditație și în practica ritualică de la maeștri și învățători eminente.

Unanim respectat ca emanația lui Mañjuśrī, Sanctitatea Sa este ghid spiritual pentru numeroși învățători și practicanți Buddhisti din noua generație. Acesta a oferit ciclul seminal de învățături Sakya, numit Lamdre (Calea și Rezultatul) atât în țările din est cât și în cele din vest. Sanctitatea Sa manifestă înțelepciune profundă și compasiune, activând neîncetat ca fondator de mănăstiri de călugări și de călugărițe, de instituții pentru educație și diseminând învățăturile lui Buddha nenumăraților studenți din întreaga lume.

**"The Sakya Tradition" - Oferim Învățăturile
Prețioase Sakya, Traduse cu Deosebită
Acuratețe și în Integralitatea lor în Limbile
Native**

www.sakyatradition.org

2022©All Rights Reserved